

Arrest

**nr. 55 582 van 4 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaarde op 5 februari 2008 het Rijk te zijn binnengekomen en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 24 april 2008 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 16 988 van 8 oktober 2008 weigerde de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 21 november 2008 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.5. De adjunct-commissaris nam op 11 februari 2009 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nummer 28 737 van 15 juni 2009 weigerde de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Op 28 augustus 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 13 september 2009 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker stelde tegen deze beslissing, die hem dezelfde dag ter kennis werd gebracht, een beroep in bij de Raad.

1.9. Via een op 21 september 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.10. Bij arrest nummer 34 770 van 25 november 2009 verwierp de Raad het beroep dat door verzoeker werd ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 september 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.11. Bij arrest nummer 34 771 van 25 november 2009 verwierp de Raad het beroep dat door verzoeker werd ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 augustus 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 2 juli 2010 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard, die hem op 1 oktober 2010 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.09.2009 werd ingediend door:

(A., S.) (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De advocaat van betrokkene stelt dat het Belgisch Comité het Commissariaat Generaal kan verzoeken om het dossier te heropenen waardoor het dossier nog niet volledig afgesloten is. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de laatste asielprocedure werd afgesloten op 15.06.2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering

subsidiare bescherming. De administratie is verplicht om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Aangezien wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkene thans is afgelopen, kan hij zich niet beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006 (zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b)).

De bewering dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert een identiteitsdocument te bekomen, kan evenmin weerhouden worden. De advocaat van verzoeker stelt dat hij geen identiteitskaart van PAKISTAN heeft uit protest tegen de autoriteiten die KASHMIR onderdrukken. Regelmatig zijn er Pakistani die geconfronteerd worden met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk politieke activisten die geen documenten willen van de onderdrukker. Deze problemen kunnen dan ook niet aanvaard worden als geldige motivatie om betrokkene vrij te stellen van deze vereiste aangezien Pakistani in een vergelijkbare situatie ook een identiteitsdocument dienen voor te leggen. Betrokkene toont derhalve niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst.

*De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is bijgevolg niet vervuld.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet iuncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), de rechten van de verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Hij betoogt tevens dat de bestreden beslissing onredelijk is.

Hij verstrekt volgende toelichting:

"(...)

Aan iedere administratieve rechtshandeling dienen draagkrachtige motieven ten grondslag te liggen en dient te bepalen welke de rechtsmiddelen zijn die de recht(s)onderhorige bezit om zich tegen en beslissing van de administratie te kunnen verweren.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid welke de middelen zijn om eventueel beroep aan te tekenen. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Verzoeker heeft in zijn aanraag artikel 9 bis dd. 25 september 2010 het volgende gesteld betreffende het hoofdstuk in zijn aanvraag met betrekking tot de identiteit:

"Conform artikel 9 bis Vw 2de lid dient verzoeker een identiteitbewijs voor te leggen. Niettemin stelt artikel 9 bis Vw 3de lid, laatste alinea dat hij geen identiteitsbewijs dient voor te leggen indien hij aantoonst dat hij in de onmogelijkheid is om een dergelijke document te bekomen.

Welnu verzoeker is gevlucht uit PAKISTAN Verzoeker komt op voor een onafhankelijk KASHMIR. Verzoeker wenst enkel een eigen identiteitskaart van KASHMIR opzak te hebben. Dus geen identiteitskaart van de autoriteiten van PAKISTAN. Verzoeker is een grote activist op het terrein. Verzoeker wenst geen identiteitskaart te dragen van een autoriteit, zijnde PAKISTAN die hij zelf niet erken(t). Hij heeft geen identiteitskaart ui(t) protest tegen de autoriteiten die KASHMIR onderdrukken. Verzoeker is lid van een partij die streeft naar onafhankelijkheid van KASHMIR. Hierdoor wordt hij als subversief beschouwd gezien hij de landsgrenzen van de landen INDIA, PAKISTAN en CHINA wenst te hertekenen.

Het is dan ook maar meer dan normaal dat hij geen identiteitsdocument opzak wenst te hebben van de onderdrukker. Als politiek activist heeft hij echter een voorbeeldfunctie.

Als laatste punt wenst verzoeker te verwijzen naar zijn stuk 1. Het betreft een schrijven van (A. M.) van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen. Zij onderwerpen het dossier van verzoeker aan een nieuw onderzoek. Het Belgisch Comité kan het Commissariaat Generaal verzoeken om het dossier te heropenen. Zodoende is het dossier van verzoeker nog niet volledig afgesloten.

Verzoeker voldoet dus wel degelijk aan de voorwaarde van artikel 9bis lid 3, derde streepje, namelijk hij is in de onmogelijkheid een dergelijke document te verwerven."

Verwerende partij stelt in zijn motivatie hierop dat zij regelmatig geconfronteerd worden met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk politieke activisten die geen documenten willen van de onderdrukker.

Verzoekende partij stelt vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn motivering zaken neerschrijft die door geen enkel document of stuk worden gestaafd. Verzoeker stelt vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken gebruik maakt van een blote bewering.

Verzoeker dient te kans te krijgen zich conform artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zich te verweren.

Het is duidelijk dat verzoeker zich niet kan verweren tegen een blote bewering die door geen enkel stuk wordt gestaafd. Waar is het bewijs dat de Dienst Vreemdelingenzaken vaak worden geconfronteerd met PAKISTANI die dezelfde problemen hebben als verzoeker???

Als de Dienst Vreemdelingenzaken deze argumentatie dient te gebruiken dient ze deze ook aan te tonen en te bewijzen. De dienst Vreemdelingenzaken legt geen enkel bewijs hiervan voor. De argumentatie van de Dienst Vreemdelingenzaken faalt.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft nu net tot doel dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen loze beweringen kan plaatsen in hun beslissingen. Hoe kan verzoeker zich nu verweren op het feit Dienst Vreemdelingenzaken regelmatig geconfronteerd worden met Pakistani met dezelfde problemen. Minstens dient de Dienst Vreemdelingenzaken bij hun beslissing hiervan het bewijs mee te leveren.

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt derhalve geen enkel rekening met de argumentatie van verzoeker. Verzoeker heeft nochtans op een duidelijke wijze uiteengezet dat hij in de onmogelijkheid is om een identiteitsdocument te bekomen. Verzoeker kan de tegenargumentatie van de Dienst Vreemdelingenzaken niet naar waarheid toetsen.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken gebruikt maakt van blote beweringen is zij tot een onredelijk besluit gekomen op de aanvraag conform artikel 9 bis onontvankelijk te verklaren.

Verzoeker is van oordeel dat hij wel degelijk valt onder het uitzonderingsmechanisme van artikel 9 bis par. 1, lid 2 eerste streepje dat stelt: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen. Verzoeker heeft in zijn machtiging tot verblijf conform artikel 9 bis duidelijk gesteld dat verzoeker zijn zaak aanhangig gemaakt heeft bij het Belgisch Comité voor de Hulp aan Vluchtelingen (zie stuk 1 bij de aanvraag tot machtiging tot verblijf conform artikel 9 bis)

Dit schrijven van (A. M.) zijnde senior juriste van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen VZW bevat het volgende: Bij deze kan ik bevestigen dat het dossier van de Heer (A. S.) in onderzoek is bij het BGHV teneinde na te gaan of betrokkene ondanks de verscheidene weigeringsbeslissingen, naar onze mening een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Het BGHV ook de operationele partner van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) sedert 1993. Zij wensen aldus het dossier van verzoeker aan een nieuw onderzoek te laten onderwerpen.

Op 29 september 2010 was hun advies volledig. Verzoeker heeft dan ook tezamen met het Belgische Comité opnieuw een asielaanvraag ingediend bij dienst Vreemdelingenzaken die de asielaanvraag van verzoeker op 13 oktober 2010 heeft overgemaakt aan de diensten van het commissariaat generaal.

De argumentatie van de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij met zaken die hangende zijn voor het Belgisch Comité geen rekening houden is naar de mening van verzoeker lichtzinnig. Zoals hierboven besteld in het BGHV een operationele partner van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties en dit sedert 1993. Zij waren duidelijk bezig met het dossier van verzoeker en hebben hem een advies meegegeven waardoor zijn aanvraag werd overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken die het dossier hebben overgemaakt aan het commissariaat generaal.

Door geen rekening te houden met het BCHV is de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn beslissing van 2 juli 2010 tot een onredelijke beslissing gekomen. Zeker gezien zij wist hadden van de demarche die verzoeker had ondernomen.

Dit dient, in het kader van het zorgvuldig handelen van de administratie, aangezien te worden als een buitengewone omstandigheid. Er bestaat echter op heden nog steeds een kans dat verzoeker een risico loopt voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade.

Indien de administratie dit gewoon naast zich neerlegt getuig(t) dit van weinig respect voor dit adviesorgaan die opgericht is aangaande de invulling en voorbereiding van hun adviesbevoegdheid. zoals vermeld in art. 57/23 bis van de wet van 15 december 1980.

Het is dan ook kennelijk onredelijk om de aanvraag tot machtiging tot verblijf conform artikel 9 bis onontvankelijk te verklaren op grond van het feit dat verzoeker geen identiteitsdocument heeft voorgelegd terwijl zijn asielaanvraag hangende is op het BCHV. Het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen heeft er alles aan gedaan om het dossier te laten heropenen bij het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen. Verzoeker heeft het recht om al zijn rechten uit te putten. Door te stellen dat verzoeker een identiteitsbewijs dient voor te leggen van zijn onderdrukker en van een staat die hij niet erken(t) terwijl het Belgisch Comité bezig was met zijn aanvraag te onderzoeken kan de toets met de redelijkheid niet doorstaan.”

2.2. Verweerder werpt het volgende op:

“Betreffende de voorgehouden schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, die de formele motiveringsverplichting betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft. naar analogie, Cass., 10.1.1979. Arr. Cass. 1978-79. 522: alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993. z.p.; Antwerpen. 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn aanvraag onontvankelijk werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Het is dan ook slechts ondergeschikt, in antwoord op verzoekers concrete beschouwingen, dat de verwerende partij dienaangaand nog het volgende laat gelden.

(...)

Verzoeker heeft nagelaten te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, zodat de bestreden beslissing geheel terecht tot stand is gekomen.

Immers heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dienen vast te stellen dat verzoeker niet heeft aangetoond over een identiteitsdocument te beschikken, en evenmin op geldige wijze aangetoond heeft dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om een identiteitsdocument in België te verwerven.

In casu heeft verzoeker in zijn aanvraag meegedeeld dat hij 'geen identiteitskaart wenst te dragen van een autoriteit, zijnde Pakistan, die hij zelf niet erken(t) (sic)'

In de bestreden beslissing wordt verzoeker er evenwel op gewezen dat er ook van andere Pakistani die zich in een vergelijkbare situatie bevinden, de voorlegging van een identiteitsdocument wordt vereist.

Aldus wordt verduidelijkt waarom verzoekers beschouwing niet kan volstaan alsdat hij in de onmogelijkheid is om een identiteitsdocument voor te leggen.

Verzoeker uit geen gefundeerde kritiek op deze overwegingen. Hij meent enkel dat de Dienst Vreemdelingenzaken het 'bewijs' dient te leveren van haar motieven.

De wettelijke verplichting tot motivering bevat zulke vereiste evenwel niet.

De gemachtigde is inderdaad niet gehouden de 'motieven van zijn motieven' te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

In de bestreden beslissing wordt afdoende verduidelijkt om welke reden de gemachtigde van oordeel is dat het gegeven dat verzoeker geen identiteitsdocument van Pakistan 'wenst' te dragen, niet maakt dat hij op een geldige wijze heeft aangetoond zich in de onmogelijkheid te bevinden een identiteitsdocument voor te leggen.

Verzoeker acht vervolgens ook het motief in de bestreden beslissing nopens het door verzoeker aangehaalde onderzoek van zijn asioldossier door het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, onredelijk. Hij verwijst naar het gegeven dat deze een advies hebben verleend voor heronderzoek en dat verzoeker op 29.09.20 10 een derde asielaanvraag heeft ingediend.

Verzoeker stelt dat de gemachtigde het BCHV niet 'naast zich mag neerleggen'.

De verwerende partij wijst erop dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf inderdaad verwezen heeft naar het gegeven dat hij het BCHV had gecontacteerd, dat zij het dossier aan een nieuw onderzoek onderwerpen en dat dit comité "kan verzoeken om het dossier te heropenen".

Naar deze argumenten van verzoeker werd ook uitdrukkelijk verwezen in de motieven van de bestreden beslissing. Er werd echter - terecht - geoordeeld dat de asielpcedure van verzoeker is afgelopen en dat de administratie slechts rekening kan houden "met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt."

Zoals verzoeker zelf aangeeft in zijn verzoekschrift, werd pas op 29.09.2010 - en dus ruim nadat de bestreden beslissing was genomen - een advies verstrekt door het BCHV en diende verzoeker pas op 29.09.2010 een derde asielaanvraag in.

De gemachtigde kon uiteraard bij het nemen van zijn beslissing geen rekening houden met deze elementen, die nog niet voorhanden waren op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing:

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994. R.A.C.E. 1994, z.p.).

Verzoekers beschouwingen falen dan ook in rechte en kunnen niet worden weerhouden.

De gemachtigde heeft ter dege rekening gehouden met het argument van verzoeker nopens het BCHV. doch heeft terecht geoordeeld dat er op datum van de bestreden beslissing geen enkel relevant element voorligt alsdat de asielprocedure van verzoeker nog niet zou zijn afgesloten.

Inderdaad, de loutere bewering van verzoeker in zijn aanvraag dat het BCHV "kan" verzoeken om het dossier te heropenen, heeft evident geen enkele invloed op het al dan niet afgesloten zijn van verzoekers asielprocedure.

Verzoekers beschouwingen zijn niet ernstig en misplaatst waar hij voorhoudt dat de Dienst Vreemdelingenzaken het BCHV 'naast zich zou neerleggen'!

In casu heeft de gemachtigde, gelet op de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde elementen, geheel terecht en op gemotiveerde wijze geoordeeld dat de geldige verschoning voor de afwezigheid van een identiteitsstuk ontbrak (terwijl evenmin was aangetoond dat verzoeker over een identiteitsdocument beschikt).

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. Verzoekers beschouwingen kunnen dan ook niet leiden tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten overvloede merkt de verwerende partij nog op dat:

"De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. (...)

"Hieruit volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van hetzij een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een kopie van de nationale identiteitskaart, hetzij van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

(...)

Zoals reeds gesteld, rust de bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, op de aanvrager.

(...)

Ook de omstandigheid dat “er gedurende de twee asielpcedures van verzoeker ook nooit enige twijfel is gerezen omtrent zijn identiteit” doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft dit element niet aangehaald in zijn aanvraag, zodat de gemachtigde van de minister dit niet hoefde na te gaan in het kader van het voorleggen van een identiteitsdocument. Daarnaast komt het niet aan de Raad toe om zich in de plaats te stellen van het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag en een onderzoek te voeren naar de identiteit van verzoeker.

De gemachtigde van de minister heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, g'l van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aannemelijk” (nr. 28487 van 10 juni 2009).

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, art. 9bis van de wet en het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is onderbouwd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing afdoende ondersteunen.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn middel niet toelicht waarom naar zijn mening de rechten van verdediging werden geschonden door de in casu bestreden beslissing, zodat dit onderdeel van het middel niet onvankelijk kan zijn.

Bovendien kan verzoeker zich ook niet dienstig beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging:

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tucht:aken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007).”

2.3. Verzoeker stelt in zijn repliekmemorie te volharden in het middel.

2.4.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetbepaling, immers vastgesteld dat verzoekers aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk is omdat hij heeft nagelaten een kopie van zijn internationaal paspoort, een kopie van een gelijkgestelde reistitel of een kopie van een nationale identiteitskaart bij deze aanvraag te voegen en omdat hij

evenmin een geldige motivering heeft verstrekt die toelaat om hem vrij te stellen van deze voorwaarde. Tevens wordt uiteengezet waarom de door verzoeker aangebrachte argumentatie niet toelaat te besluiten dat hij in de onmogelijkheid is om in België een identiteitsdocument te verwerven. Deze motivering laat verzoeker toe te begrijpen op welke gronden de bestreden beslissing is gebaseerd en biedt hem de mogelijkheid te oordelen of er reden is om een beroep in te stellen en om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.4.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing onredelijk is en de door verweerder in deze beslissing weergegeven feiten geen steun vinden in het administratief dossier voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”

Verzoeker betwist niet dat hij geen identiteitsdocument, in de zin van voormelde wetsbepaling, bij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden heeft gevoegd. Hij stelt evenwel dat zijn asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen en dat hij bovendien ook heeft uiteengezet dat hij in de onmogelijkheid was om in België een identiteitsdocument te verkrijgen.

Wat betreft de stelling van verzoeker dat zijn asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen, kan enkel worden opgemerkt dat de Raad bij arrest nummer 28 737 van 15 juni 2009 weigerde verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker brengt geen stuk aan waaruit blijkt dat tegen het arrest van de Raad een cassatieberoep zou zijn ingesteld, zodat niet blijkt dat verweerder ten onrechte zou besloten hebben dat de asielprocedure reeds was afgesloten. Daarnaast dient te worden gesteld dat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, het feit dat het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen vzw (hierna: het BCHV) het asieldossier van verzoeker onderzocht niet toelaat te besluiten dat de tweede asielaanvraag van verzoeker niet definitief zou zijn afgewezen. Het BCHV is immers geen asielinstantie en het feit dat deze organisatie een asieldossier bestudeert doet geen afbreuk aan het gegeven dat het bevoegde rechtscollege, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, reeds een einduitspraak had gedaan inzake de tweede asielaanvraag van verzoeker.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient voorts, zoals verweerder terecht stelt, te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kon op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met het feit dat verzoeker meer dan twee maand later een derde asielaanvraag zou indienen die in overweging kon genomen worden.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert daarnaast dat de stelling van verzoeker dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn uiteenzetting betreffende zijn onmogelijkheid om in België een identiteitsdocument te verkrijgen, waarbij hij aangaf dat hij weigert een identiteitsdocument te dragen van een autoriteit die hij niet wenst te erkennen, feitelijke grondslag mist. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft immers geduid dat verzoeker zich heeft beperkt tot een “bewering” die “evenmin (kan) kan weerhouden worden” en heeft uitdrukkelijk gesteld dat

verzoeker met zijn beschouwingen *“niet op geldige wijze aan(toont) dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.”* Deze motivering vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken en is niet kennelijk onredelijk of onwettig.

Verzoeker levert nog kritiek op de overweging in de bestreden beslissing dat er regelmatig Pakistaanse onderdanen zijn die geen documenten willen van hun overheid en dat ook deze personen een identiteitskaart dienen voor te leggen en stelt dat verweerder nalaat het bewijs van deze stelling te leveren. De Raad merkt echter op dat de kritiek van verzoeker gericht is tegen een overvloedige overweging in de bestreden beslissing en dat een dergelijke grief niet kan leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing. Het determinerende motief, namelijk dat verzoeker met zijn uiteenzetting *“de onmogelijkheid”* om een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te verwerven niet heeft aangetoond, volstaat immers om de bestreden beslissing te schragen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Verzoeker toont geen schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan.

2.4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting kan niet worden vastgesteld.

2.4.4. De Raad wijst er verder nog op dat, zoals reeds aangegeven door verweerder, de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK